

Hoofdstuk 1

‘Noem me maar Marvin’

De zoemer van de dictafoon op het bureau van Marvin Schwarz maakt geluid. De vinger van de William Morris-impresario drukt de hendel op het kastje naar beneden. ‘Is dat mijn afspraak van halfelf waarvoor u me buzt, juffrouw Himmelsteen?’

‘Dat klopt, meneer Schwarz,’ klinkt de hoge stem van zijn secretaresse uit het piepkleine speakertje. ‘Meneer Dalton wacht hier op u.’

Marvin drukt de hendel weer in. ‘Als u zover bent, ben ik het ook, juffrouw Himmelsteen.’

Als de deur van Marvins kantoor opengaat, komt zijn jonge secretaresse, juffrouw Himmelsteen, als eerste binnen. Ze is een vrouw van eenentwintig met hippieneigingen. Ze draagt een witte minirok waarin haar lange, gebruide benen uitstekend uitkomen en draagt haar lange, bruine haar in vlechten à la Pocahontas aan weerszijden van haar hoofd. De knappe tweeënveertigjarige acteur Rick Dalton en zijn de rigueur natglanzend bruine pompadour-kapsel komen achter haar aan.

Marvins glimlach wordt breed als hij opstaat van de stoel achter zijn bureau. Juffrouw Himmelsteen wil een voorstelrondje doen, maar hij is haar voor. ‘Juffrouw Himmelsteen, aangezien

ik verdomme net een compleet Rick Dalton-filmfestival heb zitten kijken, hoeft u deze man heus niet aan me voor te stellen.’ Marvin overbrugt de afstand die hen scheidt en steekt zijn hand uit naar de cowboyacteur. ‘Hand d’r op, Rick.’

Met een glimlach pompt Rick de hand van de impresario stevig op en neer. ‘Rick Dalton. Hartelijk dank, meneer Schwartz, dat u tijd voor me wilde vrijmaken.’

Marvin verbetert hem. ‘De naam is Schwárz, niet Schwartz.’ Jezus christus, ik heb het nu al verkloot, denkt Rick.

‘Godverdomme nog aan toe... Dat spijt me enorm... meneer Sch-WARZ.’

Terwijl meneer Schwarz nog één keer zijn hand schudt, zegt hij: ‘Noem me maar Marvin.’

‘Marvin, noem mij maar Rick.’

‘Rick...’

Ze laten elkaars hand los.

‘Kan juffrouw Himmelsteen je verblijden met een smakelijk drankje?’

Rick wuift het aanbod weg. ‘Nee, bedankt.’

Marvin dringt aan. ‘Helemaal niets? Weet je het zeker? Koffie, Coca-Cola, Pepsi, Simba?’

‘Oké,’ zegt Rick. ‘Een kopje koffie dan misschien.’

‘Mooi zo.’ Marvin geeft de acteur een schouderklopje en wendt zich tot zijn jonge assistente. ‘Juffrouw Himmelsteen, zou u zo vriendelijk willen zijn om een kopje koffie te halen voor mijn vriend Rick hier? En ik wil er zelf graag ook een.’

De jongedame knikt bevestigend en loopt het kantoor door. Op het moment dat ze de deur achter zich dicht wil doen, roept Marvin haar na: ‘O, en niet dat bocht van Maxwell House dat ze

in de kantine schenken. Haal maar wat in het kantoor van Rex. Hij heeft altijd de meest super-de-luxe koffie – maar niet van die Turkse shit,’ waarschuwt hij.

‘Is goed meneer,’ antwoordt juffrouw Himmelsteen, waarna ze zich tot Rick wendt. ‘Hoe drinkt u uw koffie, meneer Dalton?’

Rick draait zich naar haar om en zegt: ‘Hebt u het nog niet gehoord? *Black is beautiful.*’

Marvin schatert als een claxon, terwijl juffrouw Himmelsteen giechelend haar mond verbergt achter haar hand. Voor de secretaresse de deur achter zich dicht kan doen, roept Marvin: ‘O, en juffrouw Himmelsteen, tenzij mijn vrouw en kinderen dood op de snelweg worden aangetroffen: even geen telefoontjes. Sterker nog, als mijn vrouw en kinderen dood zijn, nou, dan zijn ze over een halfuur nog net zo dood, dus helemáál geen telefoontjes graag.’

De impresario gebaart dat de acteur kan plaatsnemen op een van de twee leren banken die tegenover elkaar staan met een glazen salontafel ertussen, en Rick maakt het zich gemakkelijk.

‘Eerst het belangrijkste,’ zegt de impresario. ‘Ik moet je de groeten doen van mijn vrouw, Mary Alice Schwarz! We hebben gisteren in onze huisbioscoop twee Rick Dalton-films achter elkaar zitten kijken.’

‘Wauw. Dat is vleierend en gênant tegelijk,’ zegt Rick. ‘Welke hebben jullie gezien?’

‘*Tanner* en *The Fourteen Fists of McCluskey* op celluloid.’

‘Nou, dat zijn twee van de betere,’ zegt Rick. ‘*McCluskey* is geregisseerd door Paul Wendkos. Dat is van al mijn regisseurs mijn favoriet. Hij heeft *Gidget* gemaakt. Daar zou ik eigenlijk in meespelen. Tommy Laughlin heeft mijn rol gekregen.’ Maar dan wuift hij het grootmoedig weg. ‘Maar dat geeft niet, ik mag

Tommy graag. Hij heeft me een rol bezorgd in de eerste grote toneelproductie waar ik ooit aan heb meegedaan.’

‘Echt waar?’ vraagt Marvin. ‘Heb je veel theater gedaan?’

‘Niet zoveel,’ zegt hij. ‘Ik ga me vervelen als ik elke keer weer hetzelfde riedeltje moet afdraaien.’

‘Dus Paul Wendkos is je favoriete regisseur?’

‘Ja, helemaal in het begin van mijn carrière ben ik bij hem begonnen. Ik zit in zijn Cliff Robertson-film, *Battle of the Coral Sea*. Tommy McLaughlin en ik hangen die hele film achter in de onderzeeër rond.’

Marvin doet een van zijn declaratieve filmindustrie-uitspraken: ‘Paul fucking Wendkos. Ondergewaardeerde actiespecialist.’

‘Absoluut,’ zegt Rick instemmend. ‘En toen ik *Bounty Law* kreeg, kwam hij mee en heeft hij iets van zeven of acht afleveringen geregisseerd.

Dus,’ vraagt Rick, vissend naar een compliment, ‘ik hoop dat de twee Rick Dalton-films achter elkaar niet al te pijnlijk waren voor jou en je vrouw?’

Marvin lacht. ‘Pijnlijk? Welnee. Fantastisch, fantastisch, fantastisch.’ Marvin gaat verder: ‘Dus Mary Alice en ik hebben samen *Tanner* gekeken. Mary Alice houdt niet zo van dat geweld in die moderne films, dus heb ik *McCluskey* bewaard om in mijn eentje te kijken toen ze al naar bed was.’

Dan klinkt er een zacht tikje op de deur, vlak voordat de geminirokte juffrouw Himmelsteen het kantoor in loopt met twee koppen dampende koffie voor Rick en Marvin. Voorzichtig overhandigt ze de hete drankjes aan de twee heren.

‘Dit komt uit Rex’ kantoor, toch?’

‘Rex zegt dat hij nu dan een van uw sigaren tegoed heeft.’

De impresario snuift. ‘Gierige Joodse klootzak, het enige wat hij van mij tegoed heeft is een hoop ellende.’

Iedereen lacht.

‘Dank u, juffrouw Himmelsteen, dat is voorlopig alles.’

Ze verlaat het kantoor en laat de twee mannen alleen zodat ze het kunnen hebben over de entertainmentbusiness, Rick Daltons carrière en, belangrijker nog, zijn toekomst.

‘Waar was ik gebleven?’ vraagt Marvin. ‘O ja, het geweld in moderne films. Mary Alice vindt het maar niks. Maar ze is gek op westerns. Altijd al geweest. Samen westerns kijken is een van onze favoriete bezigheden samen, en we hebben gesmuld van *Tanner*.’

‘Goh, wat fijn,’ zegt Rick.

‘Als we twee films achter elkaar kijken,’ legt Marvin uit, ‘ligt Mary Alice nog voor de laatste drie reels van de eerste film op mijn schoot te slapen. Maar bij *Tanner* heeft ze het volgehouden tot vlak voor de laatste reel, en dat was rond halftien – en dat is een hele prestatie voor Mary Alice.’

Terwijl Marvin Rick het filmkijkritueel van het gelukkige echtpaar uit de doeken doet, neemt Rick een slokje van de hete koffie.

Wauw, dat is lekker, denkt de acteur. Die Rex heeft inderdaad eersteklas koffie.

Marvin gaat verder: ‘Zodra de film afgelopen is, gaat ze naar bed. Dan trek ik een kistje havanna’s open, schenk ik een cognacje voor mezelf in en kijk ik de tweede film in mijn eentje.’

Rick neemt nog een slokje van Rex’ verrukkelijke koffie.

Marvin wijst naar het kopje. ‘Goed spul, hè?’

‘Wat,’ vraagt Rick, ‘de koffie?’

‘Nee, de pastrami. Ja, natuurlijk de koffie,’ zegt Marvin met messcherpe komische timing.

‘Die is godverdomme sensationeel,’ beaamt Rick. ‘Waar haalt hij die vandaan?’

‘Een van de delicatessenzaken hier in Beverly Hills, maar hij verrekt het om te zeggen welke,’ zegt Marvin, waarna hij weer doorpraat over Mary Alice’ kijkgewoonten. ‘Vanochtend, na het ontbijt en nadat ik naar kantoor was vertrokken, is Greg, de operateur, teruggekomen om de laatste reel nog een keer voor haar op te zetten, zodat ze kon zien hoe de film afloopt. En dat is ons filmkijkritueel. We zijn er erg tevreden over. En ze keek er erg naar uit om te zien hoe *Tanner* afloopt.’

Dan voegt Marvin eraan toe: ‘Maar ze heeft al uitgevogeld dat je op een gegeven moment je vader, Ralph Meeker, zult moeten vermoorden.’

‘Ja, nou ja, dat is het probleem met die film,’ zegt Rick. ‘De vraag is niet óf ik de overheersende pater familias vermoord, maar wanneer. En de vraag is niet óf Michael Callan, de gevoelige broer, mij vermoordt, maar wanneer.’

Daar is Marvin het mee eens. ‘Klopt. Maar we vonden allebei dat jij en Ralph Meeker een behoorlijk goede match waren.’

‘Ja, ik ook,’ antwoordt Rick. ‘We waren inderdaad een mooi vader-zoonkoppel. Die fucking Michael Callan zag eruit alsof-ie geadopteerd was. Maar in mijn geval geloofde je zó dat Ralph Meeker mijn ouweheer was.’

‘Nou, de reden dat jullie zo’n goede match waren, was dat jullie een vergelijkbaar accent hebben.’

Rick lacht. ‘Zeker vergeleken met fucking Michael Callan, die klonk alsof hij in Malibu op een surfplank zou moeten staan.’

Oké, denkt Marvin, dat is de tweede keer dat Rick denigrend doet over zijn co-ster in *Tanner*. Dat is geen goed teken.

Dat wijst op een zekere kleinzieligheid. Dat wijst op iemand die vooral anderen de schuld geeft. Maar die gedachten houdt Marvin voor zich.

‘Ik vond Ralph Meeker sensationeel,’ vertelt Rick aan de impresario. ‘De beste acteur waar ik verdomme ooit mee heb gewerkt, en ik heb nog met Edward G. Robinson gewerkt! Hij zat ook in twee van de beste *Bounty Laws*.’

Marvin gaat verder met zijn verhaal over het dubbele Rick Dalton-affiche van de vorige avond. ‘En dat brengt ons bij *The Fourteen Fists of McCluskey*! Wat een film! Ontzettend vermakelijk.’ Hij mimet dat hij een machinegeweer afvuurt. ‘Al dat schieten! Al die lijken! Hoeveel nazihonden leg je in die film om? Honderd? Honderdvijftig?’

Rick lacht. ‘Ik heb ze nooit geteld, maar honderdvijftig kan wel kloppen.’

Marvin vervloekt ze binnensmonds. ‘Vuile nazihonden... Dat ben jij toch, met die vlammenwerper?’

‘Reken maar van yes,’ zegt Rick. ‘En ik zal je vertellen: dat is me godverdomme een bezopen wapen, man o man, dat wil je niet tégen je hebben, geloof mij maar. Ik heb een week lang drie uur per dag met die draak geoefend. Niet alleen om in de film goed voor de dag te komen, maar omdat ik zeven kleuren scheet voor dat stomme ding, om je de waarheid te zeggen.’

‘Buitengewoon,’ zegt de impresario diep onder de indruk.

‘Weet je, het was puur geluk dat ik die rol kreeg,’ zegt Rick. ‘Eerst zou Fabian hem krijgen. Maar acht dagen voor het begin van de opnames brak hij zijn schouder bij *The Virginian*. Toen dacht meneer Wendkos aan mij, dus hij naar de hoge heren bij Columbia om ze zover te krijgen dat ze Universal zouden overha-

len om me uit te lenen voor *McCluskey*.' Rick rondt het verhaal af zoals hij dat altijd doet: 'Dus ik heb vijf films gemaakt tijdens mijn contractperiode bij Universal. En mijn succesvolste film? Die ene waarvoor ik werd uitgeleend aan Columbia.'

Marvin haalt een gouden sigarettenkoker uit de binnenzak van zijn jasje en laat hem met een *ping* openspringen. Hij biedt Rick er een aan. 'Zin in een Kent?'

Rick neemt er een.

'Vind je dit een mooie sigarettenkoker?'

'Een heel mooie.'

'Cadeautje. Van Joseph Cotton. Een van mijn meest gekoesterde cliënten.'

Rick kijkt Marvin aan met de blik vol ontzag die de impresario verwacht.

'Ik heb laatst een rol voor hem geregeld in een Sergio Corbucci-film én in een Ishirō Honda-film, en dit was zijn manier om mij te bedanken.'

Die namen zeggen Rick niets.

Terwijl meneer Schwarz de gouden sigarettenkoker weer in de binnenzak van zijn jasje stopt, graaft Rick snel zijn aansteker op uit zijn broekzak. Klapt het kapje van de zilveren zippo open en steekt met zijn coole-gozer-air beide peuken aan. Als hij allebei de sigaretten aan het branden heeft, klapt hij het kapje van de zippo met een klinkende zwier weer dicht. Marvin grinnikt om dat vertoon van branie en zuigt de nicotine in zijn longen.

'Wat rook jij?' vraagt Marvin aan Rick.

'Capitol W light,' zegt Rick. 'Maar ook Chesterfield, Red Apple en, niet lachen, Virginia Slim.'

Marvin lacht toch.

‘Hé, ik vind ze lekker,’ luidt Ricks weerwoord.

‘Ik moet lachen omdat je Red Apple rookt,’ legt Marvin uit. ‘Die sigaret is een belediging voor nicotine.’

‘Ze hebben *Bounty Law* gesponsord, dus ik ben eraan gewend. En het leek me wel slim als ik me er ook in het openbaar mee liet zien.’

‘Heel verstandig,’ zegt Marvin. ‘Goed, Rick, Sid is je vaste impresario. En hij heeft me gevraagd of ik eens met je wilde praten.’

Rick knikt.

‘Weet je waarom hij me heeft gevraagd om een afspraak met je te maken?’

‘Om te zien of je met me zou willen samenwerken?’ antwoordt Rick.

Marvin lacht. ‘Nou ja, uiteindelijk wel, ja. Maar waar ik op doel: weet je wat ik hier bij William Morris doe?’

‘Ja,’ zegt Rick. ‘Je bent impresario.’

‘Ja, maar je hebt Sid al als impresario. Als ik zomaar een impresario was, zou je hier niet zitten,’ zegt Marvin.

‘Ja, je bent een speciale impresario,’ zegt Rick.

‘Dat ben ik zeker,’ zegt Marvin. Dan, wijzend naar Rick met zijn dampende sigaret: ‘Maar ik wil van jou horen wat jij denkt dat ik precies doe.’

‘Nou,’ zegt Rick, ‘zoals het mij is uitgelegd bezorg jij beroemde Amerikaanse talenten rollen in buitenlandse films.’

‘Niet slecht,’ zegt Marvin.

Nu de neuzen van de twee heren dezelfde kant op staan, nemen ze allebei diepe hijsen van hun Kent-sigaret. Marvin blaast een lange pluim sigarettenrook uit en steekt van wal met zijn standaardpraatje. ‘Goed, Rick, als we elkaar beter leren kennen, is

dit een van de eerste dingen die je over me te weten zult komen: niets, maar dan ook niets, is voor mij zo belangrijk als mijn cliëntenlijst. Er zijn twee redenen dat ik zulke goede contacten heb in de Italiaanse filmindustrie, en in de Duitse filmindustrie, en in de Japanse filmindustrie, en in de Filipijnse filmindustrie: de cliënten die ik vertegenwoordig en wat mijn cliëntenlijst vertegenwoordigt. In tegenstelling tot anderen hou ik me niet bezig met uitgerangeerde acteurs. Ik hou me bezig met de crème de la crème van Hollywood. Van Johnson, Joseph Cotton, Farley Granger, Russ Tamblyn, Mel Ferrer.’

De impresario spreekt elke naam uit alsof hij de namen opnoemt van de gezichten die zijn uitgehakt in de Mount Rushmore van Hollywood.

‘De crème de la crème van Hollywood met een filmografie doorspekt met tijdloze klassiekers!’

De impresario geeft een legendarisch voorbeeld. ‘Toen een dronken Lee Marvin de rol van kolonel Mortimer in *For a Few Dollars More* liet schieten – drie weken voor de start van de opnames – was ik degene die Sergio Leone z’n dikke reet naar het Sportsmen’s Lodge-hotel liet slepen om een kop koffie te drinken met een pas weer afgekickte en ontuchtterde Lee Van Cleef.’

De impresario laat dat verhaal even bezinken. Dan, na een nonchalante hijs van zijn Kent-sigaret, blaast hij de rook uit en voegt er nog een van zijn declaratieve filmindustrie-uitspraken aan toe: ‘En de rest is, zoals men dat zegt, nieuwewereld-western-mythologie.’

Marvin richt zich op de cowboyacteur aan de andere kant van de glazen tafel. ‘Welnu, Rick. *Bounty Law* was een goeie serie en jij was er goed in. Er komen zat mensen naar deze stad die

vervolgens vooral beroemd worden met bagger. Vraag maar aan Gardner McKay.’

Rick lacht om die steek onder water over Gardner McKay.

Marvin gaat verder: ‘Maar *Bounty Law* was een door-en-door degelijke cowboyserie. En die heb je op je conto en daar kun je trots op zijn. Maar wat je toekomst betreft... Maar laten we, voordat we het over je toekomst gaan hebben, eerst wat historische feiten checken.’

Terwijl de twee mannen sigaretten roken, begint Marvin vragen op Rick af te vuren alsof hij meedoet aan een tv-quiz of wordt ondervraagd door de FBI.

‘Dus... *Bounty Law*, dat was van NBC, correct?’

‘Yep. Van NBC.’

‘Hoelang?’

‘Hoezo, hoelang?’

‘Hoelang duurde dat programma?’

‘Nou, het waren afleveringen van een halfuur, dus drieëntwintig minuten exclusief reclameblokken.’

‘En hoelang heeft hij gelopen?’

‘We zijn in het najaar van het tv-seizoen ’59-’60 begonnen.’

‘En wanneer zijn jullie van de buis gehaald?’

‘Halverwege het seizoen ’63-’64.’

‘Zijn jullie ooit in kleur geweest?’

‘Kleur hebben we nooit gehaald.’

‘Hoe heb je die rol gekregen? Ben je van de straat geplukt of heeft de zender je intern klaargestoomd?’

‘Ik had een keer een gastrol gehad in *Tales of Wells Fargo*. Ik speelde Jesse James.’

‘En dat trok hun aandacht?’

‘Ja. Ik moest wel auditie doen. En o wee als ik die verklootte. Maar inderdaad.’

‘Neem de details eens met me door van de films die je tijdens je onderbreking hebt gemaakt.’

‘Nou, de eerste,’ zegt Rick, ‘was *Comanche Uprising*, met in de hoofdrol een ontzettend oude, ontzettend lelijke Robert Taylor. Maar dat werd een thema in bijna al mijn speelfilms. Ouwe kerel gekoppeld aan jonge kerel. Ik en Robert Taylor. Ik en Stewart Granger. Ik en Glenn Ford. Het was nooit gewoon ik en verder niemand,’ zegt de acteur gefrustreerd. ‘Het was altijd ik en een of andere ouwe lul.’

Marvin vraagt: ‘Wie regisseerde *Comanche Uprising*?’

‘Bud Springsteen.’

Marvin merkt op: ‘Op je cv viel me op dat je met een heleboel oude cowboyregisseurs van Republic Pictures hebt gewerkt: Springsteen, William Witney, Harmon Jones, John English?’

Rick lacht. ‘De lopendebandmannen.’ Dan legt hij uit: ‘Maar Bud Springsteen was niet zomaar een lopendebandman. Hij maakte het niet alleen maar snel af. Bud was anders dan die anderen.’

Dat vindt Marvin interessant. ‘Wat was het verschil?’

‘Hè?’ vraagt Rick.

‘Tussen Bud en de andere lopendebandmannen. Wat was het verschil?’

Rick hoeft niet over zijn antwoord na te denken, want hij heeft dit jaren geleden al uitgevogeld, toen hij een gastrol speelde in *Whirlybirds* met Craig Hill, met Bud aan het roer.

‘Bud kreeg net zoveel tijd als al die andere regisseurs,’ zegt Rick deskundig. ‘Geen dag, geen uur, geen zonsondergang meer dan de rest. Wat Bud zo goed maakte, was wat hij dééd met de

tijd die hij had.’ Rick voegt er oprecht aan toe: ‘Je was trots als je met Bud mocht samenwerken.’

Dat bevalt Marvin.

‘En die verrekte Wild Bill Witney heeft me op weg geholpen,’ zegt Rick. ‘Die heeft me mijn eerste echte rol gegeven. Je weet wel, een personage met een naam. En toen gaf hij me mijn eerste hoofdrol.’

‘In welke film?’ vraagt Marvin.

‘O, gewoon zo’n film over jeugdcriminelen die straatraces houden, voor Republic,’ zegt Rick.

Marvin vraagt: ‘Wat was de titel?’

‘*Drag Race, No Stop*,’ zegt Rick. ‘En ik heb goddomme het afgelopen jaar nog een aflevering van *Tarzan* met Ron Ely voor hem gedaan.’

Marvin lacht. ‘Dus jullie twee zijn ouwe gabbers?’

‘Ikke en Bill?’ vraagt Rick. ‘Reken maar.’

Rick zit nu lekker herinneringen op te halen en hij ziet dat het goed valt, dus hij doet er nog een schepje bovenop. ‘Ik zal je eens wat vertellen over die verrekte Bill Witney. Dé meest onderschatte actieregisseur in deze hele fucking stad. Bill Witney regisseerde niet zomaar actiescènes, hij heeft de actieregie útgevonden. Je zei dat je van westerns houdt – ken je die ene stunt waarin Yakima Canutt van paard naar paard springt, valt en onder de hoeven terecht komt, in John Fords fucking *Stagecoach*?’

Marvin knikt.

‘William fucking Witney deed dat verdomme als eerste, zéker een jaar voor John Ford, mét Yakima Canutt!’

‘Dat wist ik niet,’ zegt Marvin. ‘In welke film?’

‘Hij had nog niet eens een speelfilm gemaakt,’ vertelt Rick. ‘Hij

heeft die stunt bedacht voor een of andere fucking serie. Ik zal je eens vertellen hoe het is om door William Witney te worden geregisseerd. Bill Witneys uitgangspunt is dat er nog nooit een scène is geschreven die niet kan worden verbeterd door de toevoeging van een vuistgevecht.’

Marvin lacht.

Rick gaat verder: ‘Dus ik ben bezig met een *Riverboat*, onder regie van Bill. Burt Reynolds en ik zitten in de scène. Dus Burt en ik doen die scène, werken onze dialoog af. Zegt Bill: “Cut, cut, cut! Jongens, ik val zowat in slaap. Burt, als hij dat tegen je zegt, geef je hem een dreun. En Rick, als hij je een dreun geeft, word jij zo pissig dat je hem een dreun terug geeft. Begrepen? Oké, actie!” Dus dat doen we. En als we klaar zijn, roept hij: “Cut! Mooi werk, jongens, nou hebben we pas een goeie scène.”’

De twee mannen lachen in de wolk sigarettenrook die het kantoor vult. Marvin begint warm te lopen voor Ricks verhalen over zijn zwaarbevochten Hollywood-ervaringen. ‘Vertel eens wat meer over die Stewart Granger-film waar je het net over had?’ vraagt Marvin.

‘*Big Game*,’ zegt Rick. ‘Een kutfilm over de grote witte jager in Afrika. Het publiek liep met busladingen tegelijk de zaal uit.’

Marvin buldert het uit.

Rick vertelt: ‘Stewart Granger was met afstand de grootste eikel waar ik ooit voor heb gewerkt. En ik heb nog met Jack Lord gewerkt!’

Nadat de twee mannen even hebben gegrinnikt om die steek onder water over Jack Lord, vraagt Marvin aan de acteur: ‘En je hebt een film gemaakt met George Cukor?’

‘Ja,’ zegt Rick, ‘een ontzettende flutfilm, *The Chapman Report*.